

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V. K.*, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem S., L. oblast, Ukrajina, v České republice t. č. bytem (doručovací adresa) Z. B. – J., proti *žalované: Policie České republiky*, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Nádražní 2, 307 51 Plzeň (dále jen *žalovaná*), v řízení o žalobě ze dne 23.3.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 4. března 2015 č.j. X o *zajištění cizince za účelem správního vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 23.3.2015 doručenou žalované dne 31.3.2015 a následně zdejšímu soudu dne 3.4.2015 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4.3.2015 č.j. X, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**) o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se podle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovuje na 40 (čtyřicet) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (kopie napadeného rozhodnutí byla připojena).*

Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 4.3.2015 bylo dle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, jak uvedeno shora s odůvodněním obsahujícím kromě souhrnu a citace zákonných ustanovení zákona o

pobytu (§ 124 odst. 1, písm. b) a e), § 124 odst. 2 a 2, § 125 odst. 1) i dosavadní průběh řízení (rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 26.3.2012 – stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 roky, doba vycestování 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu /podané odvolání zamítnuto, právní moc dne 21.5.2012/, ale žalobce území ČR neopustil, ač měl vycestovat nejpozději do 21.6.2012; poté vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c, d) zákona o pobytu cizinců dne 17.7.2012; žalobce podal dne 2.8.2012 žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena a rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.9.2012 a zamítnuta byla krajským soudem i podaná žaloba a poté byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem (dále jen **NSS**) pro nepřijatelnost i kasační stížnost (právní moc rozhodnutí 4.7.2014), přesto žalobce z území ČR nevycestoval do 30 dnů od právní moci, tj. do 3.8.2014, proto od 4.8.2014 nebyl oprávněn k pobytu na území ČR), kdy žalobce byl zajištěn dne 1.2.2015 Policií ČR dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o Policii a po sepsání protokolu (po podání kasační stížnosti advokáta od června 2013 nekontaktoval, získání nového cestovního dokladu po jeho ztrátě neřešil, protože měl podanou kasační stížnost, ale nevěděl o jejím zamítnutí, po celou dobu pobytu bydlel u kamaráda v Ch.) a poté dne 2.2.2015 bylo vydáno rozhodnutí o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b, e) zákona o pobytu, kdy doba zajištění na 40 dnů byla stanovena tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění, protože žalobce nedisponoval cestovním dokladem, bylo požádáno o zjištění jeho totožnosti a poté bude žádán zastupitelský úřad Ukrajiny o vydání náhradního cestovního dokladu; následně dne 6.2.2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dle § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v Zařízení pro zajištění cizinců B. J. a Ministerstvo vnitra ČR (dále jen **MV**) rozhodlo o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu (právní moc dne 11.2.2015) až do vycestování, maximálně však do 10.6.2015, proto byl správní orgán nucen na základě díkce § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu ukončit, avšak dne 5.3.2015 bylo řízení o mezinárodní ochraně pravomocně ukončené rozhodnutím č.j. X, když mu mezinárodní ochrana nebyla udělena z důvodu nepřipustnosti (případně podání žaloby proti tomuto rozhodnutí nemá z hlediska zákona o azylu odkladný účinek), takže tímto dnem přestal být žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu. Protože ohledně žalobce již bylo dne 16.3.2012 vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu bylo nepostačující, když žalobce se osobně hlásil na určeném odboru cizinecké policie v Plzni pouze ve dnech 2., 9. a 18.4.2012, po tomto datu se hlásit přestal a tudíž již v minulosti zvláštní opatření za účelem vycestování neplnil, proto nebylo přistoupeno k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu (cizinci je stanovena povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií) a také nebylo přistoupeno k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ČR dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu (složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním). Správní orgán dospěl po zhodnocení všech okolností případu (žalobce již v minulosti několikrát nevycestoval a vědomě mařil výkon správního a soudního vyhoštění) k závěru, že jsou dány důvody pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, proto rozhodnutí o zajištění žalobce vydal dne 4.3.2015 (právní moc dne 5.3.2015) a dobu zajištění

dle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovil na 40 (čtyřicet) dnů, když v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy žalobce zájem ČR a Evropské unie, aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění z území vycestovali. Dle žalovaného v protokolu sepsaném dne 2.2.2015 žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily ve vycestování na Ukrajinu - pochází a bydlí ve L. oblasti, tj. západní část Ukrajiny (*tato oblast je vzdálená od oblastí jihovýchodní Ukrajiny /Doněcká a Luhanská oblast/*), kde v současné době přetrvávají problémy. Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy a které vyšly v řízení najevo, tyto překážky předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné a to vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Také bylo uvedeno, že správní vyhoštění nebylo realizovatelné po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce dne 6.2.2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, dne 5.3.2015 mu bylo předáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany č.j. X, které nabylo právní moci téhož dne. Realizovatelnost správního vyhoštění je v současné době závislá pouze na zajištění cestovního dokladu žalobce, který zajišťuje Ředitelství služby cizinecké policie. Rovněž bylo uvedeno, že správní orgán bude v době trvání zajištění průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění, v takovém případě správní orgán žalobce neprodleně propustí ze zajištění; nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu, bude jeho zajištění bezodkladně ukončeno.

V žalobě žalobce popsal průběh řízení od 2.2.2015 s tím, že rozhodnutí ze dne 2.3.2015 ve věci mezinárodní ochrany napadl v zákonné lhůtě žalobou u Krajského soudu v Praze, ve které současně požádal o přiznání odkladného účinku a v případě přiznání odkladného účinku by znovu nabyl postavení o žadatele o mezinárodní ochranu; o jeho žalobě, ani o návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo doposud rozhodnuto. Také tvrdil zkrácení na svých právech v předchozím řízení, neboť se domnívá, že žalovaný porušil:

- čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen **Úmluva**), neboť došlo k zbavení osobní svobody žalobce na základě nejasné a nepředvídatelné právní úpravy;
- § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu, neboť došlo k nesprávné aplikaci tohoto ustanovení, a navíc nebyly naplněny podmínky pro zajištění;
- § 123b ve spojení s § 124 odst. 1 zákona o pobytu, neboť policie nepoužila zvláštní opatření za účelem vycestování;
- § 123c ve spojení s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), neboť policie nezjistila, jestli může finanční záruku za žalobce složit třetí osoba;
- § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobce namítal, že (I) rozhodnutí o zajištění bylo vydáno v rozporu s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy, neboť stávající právní úprava ohledně zbavení svobody cizinců nenaplnuje požadavky na kvalitu zákona plynoucí z výše uvedených ustanovení; zákon o pobytu, zákon o azylu, ani žádný jiný právní předpis neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo osobu „přezajistit“ způsobem, jakým to správní orgán udělal, když právní úprava s takovou možností nepočítá, a proto správní orgán postupoval nad rámec zákona, a tudíž

nezákonně. Pro jakékoliv zajišťovací instituty (v daném případě jak pro zajištění podle zákona o pobytu, tak i pro zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu) proto společně platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném; odkázáno bylo i na rozsudek NSS č.j. 6 As 146/2013-44 ze dne 2.4.2014. Dle žalobce (2) bylo jeho „přezajištění“ provedeno na základě nesprávného ustanovení zákona, neboť § 124 zákona o pobytu totiž neobsahuje možnost zajistit cizince po ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Naproti tomu § 124b zákona o pobytu, jako speciální ustanovení, výslovně předpokládá možnost zajistit cizince po ukončení řízení o mezinárodní ochranu za předpokladu, že cizinec nevyužil možnost dobrovolné repatriace a z území nevycestoval v době stanovené výjezdním příkazem, a pokud tento nebyl vydán, tak do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Rovněž žalobce namítal (3), že jeho zajištění ani nesplňuje podmínky pro zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, neboť byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu za účelem správního vyhoštění, neboť podle policie existuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a je evidován v informačním systému smluvních států. Přitom u něj neexistuje předpoklad maření rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v minulosti vždy spolupracoval se správními orgány, není osobou, která by se před správním orgánem skrývala nebo před ním prchala. Jediným argumentem správního orgánu je, že v minulosti v roce 2012 z území ČR nevycestoval a tím mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění, ale nevěděl o ukončení řízení před NSS, neboť byl povinně zastoupen advokátem, ten ho po ukončení řízení nekontaktoval a na území ČR setrval v dobré víře, že má oprávnění k pobytu na základě podané kasační stížnosti (vízum strpění podle § 78b zákona o azylu). Žalobce však na území ČR žije téměř 20 let a stále doufal, že se mu podaří získat potřebné povolení k pobytu, mluví plynule česky, dlouhodobě žije v obci Ch., kde ho obyvatelé znají jako slušného člověka, který pomáhá komunitě; v podobném duchu se vyjádřil i starosta obce Ch., dle něhož žalobce má slušné vystupování, nikdy na něj nebyly žádné stížnosti, a v obci dokonce dobrovolně provádí zahradní, zednické a další veřejně prospěšné práce, z čehož je zřejmé, že žalobce je spolehlivou osobou, a opatření, které vůči němu správní orgán použil, je nepřiměřeně tvrdé. Dále žalobce namítal (4), že rozhodnutí o zajištění neplní zákonný účel, neboť neexistuje reálný předpoklad jeho vyhoštění v době stanovené v napadeném rozhodnutí, protože čeká na rozhodnutí Krajského soudu v Praze (řízení vedeno pod č.j. 49 Az 29/2015) o návrhu na přiznání odkladného účinku jeho žalobě, ve které se domáhá zrušení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a dle jeho názoru neměla být jeho žádost o mezinárodní ochranu označena za nepřipustnou, neboť v řízení uvedl nové skutečnosti, které odůvodňují opětovné meritorní posouzení jeho žádosti; navíc od podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu došlo k podstatné změně situace na Ukrajině, pro kterou měl OAMP jeho žádost o mezinárodní ochranu prozkoumat meritorně; rovněž dle něho probíhající řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, i ve fázi soudního přezkumu, zakládá překážku vycestování a jeho vyhoštění není v době zajištění stanovené správním orgánem realizovatelné, proto je rozhodnutí nezákonné. Žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu (5), že nebylo možno využít alternativy k zajištění, poskytl adresu svého pobytu v Ch., kde i před zajištěním zdržovat a mohl zde pobývat a být tak pro správní orgán dohledatelným až do případného vycestování; lituje, že v minulosti uložení zvláštní opatření nerespektoval, ale domnívá se, že vzhledem k tomu, že i v minulosti se několikrát zvláštnímu opatření podrobil, i k jeho pověsti v obci Ch., mu měl dát správní orgán možnost podrobit se rozhodnutí o správním vyhoštění

dobrovolně, bez nutnosti zajištění s tím, že by setrval na hlášené adrese a pravidelně se u policie hlásil. Též namítal, že neuložením zvláštních opatření za účelem vycestování policie překročila meze správního uvážení a porušila § 123b ve spojení s § 124 odst. 1 zákona o pobytu; finanční záruku dle zákona může složit i jiná osoba než žalobce, tudíž argument, že žalobce nemá dostatek finančních prostředků, neobstojí, tudíž v tomhle ohledu policie nezjistila stav věci způsobem, potřebným pro vydání rozhodnutí, a rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu. Závěrem žalobce navrhl vydání rozsudku, kterým bude napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a), b) a § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Po doručení žaloby *žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11.3.2015 závěrem navrhla zamítnutí žaloby, neboť jednala pouze podle zákona o pobytu*, jenž implementoval Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, *a souhlasila s rozhodnutím ve věci samé bez jednání*. Dále se vyjádřila ke všem námitkám žalobce, z nichž žádnou neuznala důvodnou; citovala i znění článku 5 odst. 1 Úmluvy a článku 8 odst. 2 Listiny i § 2 správního řádu, odkázala i na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Popsala stručně průběh řízení a zdůraznila také, že správní řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo s žalobcem ze strany odboru azylové a migrační politiky (tj. **OAMP**) MV ukončeno pravomocně 5.3.2015 a zanikla tak účinnost rozhodnutí o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 2 zákona o azylu a žalobce se od tohoto okamžiku nacházel v postavení cizince podle zákona o pobytu (*ve spise č. j. X*). Žalovaná předala 5.3.2015 žalobci rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu, neboť během řízení ve věci mezinárodní ochrany nenastaly nové skutečnosti, které by vedly žalovanou k závěru nezajistit žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že napadené rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Listiny ani s čl. 5 Úmluvy, když žalobce byl zajištěn *za účelem správního vyhoštění* dle § 124 odst. písm. b), e) zákona o pobytu, tudíž se nejedná o přezajištění, jak uvádí žalobce, neboť takový termín zákon o pobytu nezná; jedná se o zajištění podle zákona o pobytu, kdy se doba strávená v předchozím zajištění podle tohoto zákona a doba povinnosti setrvat v zařízení dle zákona o azylu přičítají k době zajištění tak, aby maximální celková doba zajištění nepřesáhla 180 respektive 545 dnů stanovených podle § 125 zákona o pobytu, k čemuž v případě žalobce nedošlo. Dále bylo uvedeno, že k ukončení řízení před NSS bylo zjištěno, že žalobci bylo zasláno advokátem Mgr. Janem Urbanem dne 8.7.2014 usnesení NSS ze dne 26.6.2014, č.j. 5 Azs 10/2013-23, kdy byla použita adresa Ch., na kterou mu byla doručována veškerá předchozí korespondence, ale zásilka byla vrácena advokátní kanceláři jako nevyzvednutá, takže není pravdivé tvrzení, že jej advokát nekontaktoval (založeno ve spise pod č. j. X). Realizovatelnost vyhoštění je závislá na zajištění cestovního dokladu pro žalobce cestou Ředitelství služby cizinecké policie a podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek, o odkladném účinku žaloby není rozhodnuto do dnešního dne, zároveň žalobce v žalobě proti rozhodnutí o zajištění předjímá výsledek podané žaloby ke Krajskému soudu v Praze, protože se domnívá, že bude úspěšná. Ohledně alternativy k zajištění žalovaná uvedla, že bylo přihlédnuto k tomu, že žalobci již byla v minulosti rozhodnutím o správním vyhoštění z 26.3.2012 uložena alternativa k zajištění dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, kterou neplnil (*viz shora*), a k finanční záruce dle § 123c zákona o

pobytu nebylo přistoupeno, protože žalobce v protokolu účastníka řízení uvedl, že peníze na vycestování nemá, neuvedl jinou osobu, která by byla schopna finanční záruku poskytnout; ani sám žalobce při své znalosti práva, jak vyplývá z žaloby, iniciativně nepodal návrh na složení finanční záruky. (*Žalovaná vyjádření zaslala kromě soudu i žalobci.*)

Ze zasláního *správního spisu* žalované soud zjistil, že rozhodné skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 4.3.2015 i ve vyjádření žalované ze dne 11.3.2015 zcela odpovídají obsahu spisu, proto soud na shora uvedené odkazuje. Založeno je mimo jiné usnesení NSS č.j. 5 Azs 10/2013-23 ze dne 26.6.2014 (právní moc 4.7.2014) o odmítnutí kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.5.2013 č.j. 32 Az 20/2012-49 pro nepřijatelnost i sdělení advokáta Mgr. Jana Urbana zastupujícího žalobce v řízení o kasační stížnosti ze dne 3.2.2015, že předmětné usnesení NSS bylo žalobci zasláno na doručovací adresu, kam byla doručována veškerá předešlá korespondence, ale dopis se následně vrátil jako nevyzvednutý (*dle připojené kopie: nezastižen-oznámeno 9.7.2014, uloženo do 24.7.2015 a 25.7.2014 vráceno zpět odesilateli Mgr. Urbanovi*).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „*správní orgán*“). Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.), rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince.

V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobce ani žalovaná nepožadovali nařízení jednání. Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (tj. 4.3.2015), a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

V projednávané věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizinec je evidován v informačním systému smluvních států.

Jak vyplývá z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je možné cizince zajistit, vedle naplnění ostatních podmínek, pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za

účelem vycestování. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle § 123b zákona o pobytu cizinců a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“). Podle odst. 2 téhož ustanovení lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců se v souladu s § 168 zákona o pobytu cizinců vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu).

Zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu je i nadále institutem mimořádným, ke kterému je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon o pobytu, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavdal důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění. Zákon naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.* Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Takové skutečnosti v případě žalobce zjištěny dostatečně byly, jelikož žalobce, ač je mu známo již od března 2012, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 roky, toto rozhodnutí nerespektoval, když neplnil ani zároveň uložené zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR, když se osobně nehlásil na odboru cizinecké policie po 18.4.2012, ani z území ČR nevycestoval, vůbec se nezajímal o výsledek řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.5.2013 ve věci mezinárodní ochrany, na jehož základě nebyl oprávněn k pobytu na území ČR od 4.8.2014, když předtím již od listopadu 1996 pobýval v ČR nelegálně, jak vyplývá z usnesení

NSS ze dne 26.6.2014 (viz shora); po údajné ztrátě cestovního dokladu neučinil žádné kroky k jeho získání. To je dostatečně závažný předpoklad, že žalobce bude i nadále s velkou mírou pravděpodobnosti mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění i bez ohledu na to, že pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného víza, protože dosud toliko mařil realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom je nezpochybnitelným právem každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu.

Soud stejně jako žalovaná neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, jelikož žalobce zastavením řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost ztratil postavení žadatele o mezinárodní ochranu a podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení na této situaci nic nezměnilo, neboť žaloba nemá ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu), žalobce se tedy vrátil do postavení „prostého“ cizince zdržujícího se na území ČR, přičemž zde nadále existuje pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z území. Žalovaná byla informována MV, jakým způsobem bude vyřízena žádost žalobce o mezinárodní ochranu, na nastalou situaci reagovala vydáním rozhodnutím o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle 124 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu (*rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nabyla právní moci v tentýž den*), tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu, přičemž takovýto postup zákon nezakazuje. Navíc rozhodnutí NSS, kterého se žalobce dovolává (6 As 146/2013-44), tedy nedopadá na souzenou věc, neboť se skutkově odlišuje, jelikož NSS řešil „přezajištění“ žadatele o mezinárodní ochranu, a to dle § 124a zákona o pobytu, zatímco v této věci žalobce již nebyl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, tudíž mohl a i byl opětovně zajištěn v režimu zákona o pobytu dle § 124 odst. 1 písm. b), e). Situace žalobce se tak spíše přibližuje věci řešené NSS pod sp.zn. 1 As 90/2011, ve které mimo jiné uvedl, že *„pokud cizinec zajištěný za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, požádá o udělení mezinárodní ochrany, avšak tato žádost je podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračování zajištění je objektivně nutné, vydá policie nové rozhodnutí o správním zajištění podle § 124 uvedeného zákona“*.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná, když rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelné ani nezákonné. Dle názoru soudu žalovaná totiž postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu i správního řádu, řádně zjišťovala skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech, a to před ani při vydání napadeného rozhodnutí, i když rozhoduje v krátkém čase, tudíž žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, protože žalovaná poskytla žalobci možnost sdělit do protokolu údaje jím považované za důležité, tedy uvádět i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Soud totiž nezjistil s ohledem na vše shora uvedené, že by napadené rozhodnutí ze dne 4.3.2015 bylo vydáno v rozporu s článkem 8 odst. 2 Listiny a článkem 5 Úmluvy, jelikož rozhodnutí bylo vydáno jen z důvodů stanovených zákonem a v řízení zákonem předepsaném; zajištění žalobce nebylo provedeno na základě nesprávného ustanovení zákona, protože postup dle § 124 odst. 1 písm. b), e)

zákona o pobytu byl správný a oprávněný, tudíž ani zajištění žalobce nebylo nedůvodné, ale naopak důvodné, stejně jako bylo shledáno důvodné neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování s ohledem na výsledek předchozího uložení takového opatření i s přihlédnutím k vyjádření starosty obce Ch. ze dne 24.3.2015, když v řízení nebylo zpochybněno slušné vystupování žalobce a jeho přátelská povaha, ani jeho pracovitost (v obci provádí příležitostně práce jako zedník, zahradník nebo provádí údržbu veřejného prostranství). Stejně tak soud shledal nedůvodným tvrzení žalobce, že neexistuje reálný předpoklad vyhoštění s ohledem na podanou žalobu ve věci mezinárodní ochrany, jelikož úvaha o úspěšnosti žaloby je toliko spekulativní, ze zákona automaticky nenastává odkladný účinek žaloby a v době podání žaloby v této věci nebylo rozhodnuto o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tudíž žalobce nemá postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Soud sice chápe, že žalobce má zájem na setrvání v ČR, ale za dobu od roku 1996 měl možnost učinit kroky k legalizaci pobytu, nevystavovat se postihu za pobyt na území ČR bez povolení a nespolehat nedůvodně na to, že v jeho případě nebude postupováno dle zákona o pobytu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 14. dubna 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně